

UNU

Holiday Cocktail Lounge

*L*a The Holiday Cocktail Lounge din St. Mark's Place, în East Village, se sărbătorea Crăciunul; luminițele strălucitoare erau lăsate să atârne pe grinzi întregul an, la fel ca și beteala argintie, înfășurată de jur-împrejurul teighelei și bradul vesel din spate cu ornamentele lui licărind în lumina slabă. The Holiday, așa cum îi spuneau obișnuiții casei, era un local bine-cunoscut din New York. Barul fusese unul dintre acele locuri ce vindeau ilegal băuturi alcoolice pe vremea Prohibiției și numărase printre clienți

pe poetul W.H. Auden, care locuia alături, și pe Troțki, care-și încropise un culcuș vizavi.

Nimeni nu putea spune cu certitudine cum anume rezistase barul atâta vreme. Popularitatea sa constantă era o anomalie într-un oraș în care cluburile exclusiviste, cu cordon de catifea la intrare și care serveau sticle de șampanie de mii de dolari, deveniseră normă. Poate că grație cocteilurilor personalizate — barmanul părea că știe mereu ce vrei să bei — sau poate datorită sentimentului de confort și liniște pe care ți-l dădea localul, ce murmură un bun venit oricărui client obosit ce-i trecea pragul. Sau poate că de vină erau piesele Rolling Stones, aprinse de dor, care se auzeau de la vechiul tonomat. Timpul nu numai că se oprise la The Holiday, ci încetase complet să mai existe, înghețat într-un chihlimbar, la fel de vâscos și compact precum whisky-ul servit.

E foarte interesant faptul că, de-a lungul întregii sale existențe, nu a fost niciodată călcat de vreo razie a poliției, iar găștile de tineri minori nu au fost niciodată ridicate și duse la secție. În timp ce vecinii săi își

pierdeau licențele și permisele de funcționare, The Holiday înflorea și supraviețuia, servindu-și clientela de bază: tinerii sofisticați ai vremii, bătrânii plictisiți și oboșiți, jurnaliștii îndârjiți de la tabloidele puse pe scandal și mulțimea de turiști aflată în căutarea unei experiențe newyorkeze „autentice”.

Era un noiembrie târziu, iar peste câteva săptămâni eternele zorzoane și podoabe de la The Holiday aveau să-și recapete relevanța. În timpul sărbătorii de Crăciun, patronii barului mai împodobeau localul cu câte ceva: o ghirlandă bogată și verde prinsă de ușă, câteva carpete cu Moș Crăciun și spiridușii săi, o menoră elegantă în fereastră.

Când Oliver Hazard-Perry intră în acea după-amiază, la cinci și jumătate, localul era deja plin ochi. Oliver venea aici de la paisprezece ani, de când își procurase prima carte de identitate falsă. Își ridică gulerul și se strecură înăuntru pe lângă grupurile obișnuite de bărbați cu fețe lungi și voci joase, care-și sorbeau tacticos băuturile.

Oliver se așează pe ultimul scaun de la bar, departe de tinerii studenți exuberanți care se

puseseră devreme pe treabă și acum deja jucau darts pe băjbâite. The Holiday nu prezenta niciun interes pentru armatele de tineri cu bani, nerăbdători să-și etaleze cardurile negre American Express. (Oricum, The Holiday accepta doar bani lichizi.) The Holiday era un port pe vreme de furtună pentru cei care căutau un adăpost, pentru că orice s-ar fi întâmplat dincolo de ușile sale — faliment, apocalipsă, colaps — aici puteai găsi confortul și alinarea date de un pahar cu băutură.

Exact din acest motiv, Oliver se reîntorcea mereu aici. Simplul fapt că se afla la The Holiday îl făcea să se simtă mai bine.

— Ca de obicei? întrebă barmanița.

Oliver dădu din cap recunoscător și un pic flatat că fusese recunoscut. Nu se mai întâmplase până acum, dar nici nu vizitase acest local cu așa regularitate până acum o săptămână. Barmanița îi turnă un păhărel din faimosul lor whisky. Oliver îl dădu peste cap, apoi încă unul și încă unul. Când bea whisky, își aducea aminte cum Schuyler îi spusese odată că are gustul cel mai apropiat de-al sângeului. Ca sarea și focul. Nu voia să-i

dea pace tristeții, exact cum făcea și cu crustele rănilor de pe gât. Îi plăcea să le zgândărească până îi dădea sângele, pentru a vedea cât de rău poate să-l doară. Chiar ar trebui să nu mai bea whisky. Îi amintea prea mult de ea. Dar, până la urmă, tot orașul ăsta blestemat îi aducea aminte de ea.

N-avea scăpare. Noaptea o visa, visa anul petrecut împreună, cum obișnuiau să doarmă, spate în spate. Își amintea cum mirosea părul ei după duș sau cum îi arătau ochii când zâmbea. Dimineața, când se trezea, el era ca un zombi, neliniștit și apatic. Ea plecase cu o lună în urmă și nu avea să se mai întoarcă. Cel puțin nu la el; avusese el grijă de asta. Practic o dăduse altcuiva, nu că ar fi fost cumva a lui, dar ea nu ar fi plecat altfel. Știa cât de loială îi era, deoarece loialitatea ei era la fel de profundă ca a lui.

Făcuse ceea ce trebuie — știa asta — dar tot era dureros. Îl durea pentru că știa că ea îl iubește; îi spusese cât de mult. Doar că... doar că nu *destul*, nu în același fel cum îl iubea pe celălalt. Oliver nu voia să fie vioara a doua, un premiu de consolare; nu-și dorea

loialitate și prietenie. Voia ca inima ei să fie în întregime a lui, și faptul că știa că nu o va avea niciodată era o cruce prea grea de dus.

Dacă ar putea s-o uite. Dar tânjea după ea până în adâncul ființei sale, după buzele ei moi care se lipeau într-un sărut de gâtul lui, după atingerea colților când îi străpungeau pielea și îl umpleau de un val coplesitor de satisfacție. Acum, întregul său trup îi simțea lipsa. Era îndurerat și jelea la unison cu sufletul său. Ridică un deget pentru a primi încă un pahar.

— Ia-o mai ușor, cowboy, ce zici? spuse barmanița cu un surâs. Deja e al patrulea, nu? Și nu e nici măcar ora șase.

— Am nevoie de asta, spuse Oliver.

— De ce?

El scutură din cap și barmanița plecă să servească alți clienți din capătul opus al barului.

Oliver pipăi cardul ascuns în buzunar, urmărind literele gravate pe el. Era numele unui loc secret care avea grijă de oameni asemenea lui, cu Sânge Roșu, care fuseseră abandonați de vampirii lor, însoțitori umani

care acum tânjeau după ceea ce pierduseră. Își aminti de cuvintele lui îndrăznețe spuse lui Mimi în noaptea în care vizitaseră locul pentru prima dată, de bravada lui falsă pe care o afișase. Totul era o minciună. Știa că destul de curând avea să sfârșească tot acolo. Avea nevoie de o doză, doar o singură mușcătură — nu mai conta că nu era Schuyler, el voia doar să se simtă din nou împlinit. Voia ca cineva să-i aline durerea. Să-l ajute să uite. Bineînțeles că era conștient de pericole, de riscuri — schizofrenie, infecție, dependență; posibilitatea ca după o noapte să nu mai vrea să plece niciodată. Dar trebuia să se ducă acolo. Orice era mai bine decât o viață trăită într-o singurătate cumplită. Dădu paharul peste cap în dușmănie, îl trânti pe tejghea și îi făcu din nou semn barmaniței.

— Indiferent din ce motiv crezi tu că ai nevoie de asta, poate ar fi mai bine dacă n-ai face-o, spuse ea ștergând tejgheaua și aruncându-i scurt o privire cercetătoare.

Barmanița lucra la The Holiday încă de pe vremea când el era prin clasa a opta și se strecura pe furiș în bar, și acum Oliver